

No en parlem més

Els adverbis ja i més es combinen amb la negació no i indiquen aleshores la cessació o interrupció d'una acció. Diem, per exemple, Ja no plou o No ho faré més. Com veiem, ja es col·loca davant del terme negatiu i més després del verb.

Però els conjunts ja no i no... més no tenen pas el mateix valor. Ja no indica que una acció ha cessat, si no abans, en el moment a què hom fa referència. En canvi, no... més indica que la interrupció de l'acció s'inicia en un moment just i determinat. Per això certs temps verbals, els que indiquen una acció no acabada, exigeixen ja no, i els que expressen una acció acabada del tot —els perfets— exigeixen no... més. Diem, així, Ja no venia —sense expressar en quin moment va deixar de venir— i No va venir més, en què volem indicar a partir d'un moment determinat. I amb un verb en present o en futur podem observar la diferència que resulta de l'ús de ja no i no... més: Ja no jugo vol dir que el qui parla ha deixat de jugar en un moment determinat i No jugo més expressa el propòsit de no jugar a partir del moment actual, i el present verbal té, per tant, un valor de futur immediat. (I és així que més aviat donariem altres interpretacions a frases com No treballu més i No treballa més que, com que no són de primera persona, no poden indicar propòsit. En el primer cas, considerariem que la frase és clarament imperativa —malgrat que el temps del verb és ambivalent— i en el segon donariem a més un simple valor quantitatiu —Treballa, sí, però no pas més—.) Anàlogament: Ja no plourà —No ho arribarà a fer— i No plourà més —No ho tornarà a fer—. Podem dir, també, Ja no plourà més, que representa un valor intensiu de l'oració immediata anterior.

La influència del francès, amb un ús més universal del mot equivalent a més, és a dir, «plus», indueix algunes vegades a construccions segurament poc encertades. «Il n'y pense plus» no s'hauria de traduir per No hi pensa més, sinó més aviat per Ja no hi pensa. «On n'en parle plus» és, potser, ambivalent —indicatiu i imperatiu—. Ja no se n'parla i No en parlem més són, si de cas, les traduccions repectives.

El cas que podria oferir dubte són les oracions d'infinitiu. Veiem que Fabra les resol amb no... més: No seure a més ras i un l'altre (DGLC, dins l'article «pau»), No dissimular més els seus sentiments (DGLC, dins l'article «mascara»).